

Константин Константинов

След полунощ

Дървеното часовниче изкука дванадесет пъти. В цялата къща е тихо и тъмно. Всички спят. Само в детската стая лампичката в ъгъла блещука.

– О-о-х, о-х, о-х! – въздъхна старият долап до стената и откряхна едното си крило. – Излизайте, деца!

Ф-р-р! – изфуча отвътре и кацна на пода един аероплан с пружина. С писък скочиха един голям захарен мишок и четири шоколадени мишлета. Ситно-ситно, с шумолене от коприна, излезе женска кукла, облечена цяла в черно, с панталони вместо рокля и с изрисувано лице. Изтърколи се едно грамофонче с тръба, а след него едно зелено балонче, вързано с конец. И най-последно на два скока пристигна при тях един ластичен заек, напълнен с въздух.

– По-бързо, по-бързо, всички! – обади се някой в полутъмната стая. – Де са старите? Всички заедно! На обща трапеза!

– Тук сме, тук сме! Идем! – отвърнаха различни гласове от ъглите.

Ей изпод долапа, в строй – затропаха пет оловни войника, предвождани от капитана с гола сабя. Но, Боже Господи, те не бяха вече войници, ами инвалиди: кой без ръка, кой без крак, а един дори без глава!...

Изад миндера, пъхнал ръце в джобовете, пристигна господин Петър – куклата-моряк. Но и той – на какъв ред: с гола глава и кухо око! Из едно чекмедже скочи червеният Палячо. Той пък беше без тенекии на ръцете. Потътрузила крак, със счупено ходило, пристигна Пепеляшка, куклата-слугиня. Най-последно, запъхтяна, с празен лъв ръкав, дотича изпод кревата старата леля Тота – парцалената леля на всички стари кукли.

Разшетаха се мишлетата. Влизаха, излизаха от долапа и чекмеджетата. Сложиха новата покъщнина и съдове на Катето. Леля Тота по стар навик даваше команда на Пепеляшка. Най-последно насядаха всички около наредената по царски трапеза. Зеленото балонче остана горе, над всички, и отчаяно запищя:

– Моля ви се, дръпнете ме долу! Моля ви се!... Не мога самичко да слеза!

Палячо дръпна конеца и го прибра до себе си. Хапнаха, чукнаха се за здраве с дървените чашки от кухнята на Катето. Само войникът без глава нищо не можа да си хапне, горкият! Капитанът служваше на копринената кукла. Господин Петър питаше авиатора от аероплана може ли да плува с него във вода. Грамофончето само се нави и засвири. Веселието бе общо. Но леля Тота беше мълчалива. Тя гледаше отсреща копринената кукла и се чудеше: уж жена, а пък с панталони... Погледна

господин Петра, въздъхна и попита:

– Помниш ли, капитане, кога женихме господин Петра? Помниш ли госпожица Фифи? – Горката! Не можа да се порадва дълго. Проклетникът Хектор лани й откъсна главата и цяла я изтърбуши от сламата...

Окото на господин Петра се насълзи. Червеният Палячо погледна празните си ръце и въздъхна. Леля Тота продължи:

– Де ги тогавашните? Какъв свят е туй – днескашните? Нито главата му глава, не можеш да ги разбереш мъж ли е, или жена... Пък още и да хвърчат намислили...

– Извинете, госпожо, нашата леля – каза оловният капитан на копринената кукла, – тя е от старото време. За хвърченето само пардон! Аз сам после ще похвърча с господин авиатора. Но колкото за едновременните, май че тя има право...

– Ки-ки-ки! – изкикоти се някой в другия край на трапезата. Капитанът скочи почервенял.

– Кой смее да се подиграва? – викна той и размаха сабята. Мишлетата се свиха уплашени. Копринената кукла припадна от страх. Грамофончето прекъсна песента си по средата. Оловните войници избутаха напред ластичния заек, който се бе изкикотил.

– А, ти ли си? – извика капитанът, отърча до него и го мушна със сабята.

– Ф-ш-ш! – каза ластичният заек, отпусна се изведнъж и падна като парцал на земята.

– На! – каза капитанът и седна. – Видите ли всички с какво бил пълен тоя заек – с нищо!... Ние старите, ако не олово, барем слама имаме вътре! А тоя зайо – въздух!

Мишлетата бързо изнесоха кожата на ластичния заек. Трапезата се смути. Тогава Палячо, наля вино в тръбата на грамофончето, което отново се развесели и засвири. Капитанът стана, поклони се пред копринената кукла и затанцува. Палячо цял почервеня от яд като дрехата си. Той беше харесал копринената кукла и искаше той да танцува с нея. По едно време авиаторът се обади:

Ще направя една обиколка с аероплана. Искате ли някой да ме придружи?

– Аз! – извика капитанът. Палячо пошушна нещо на балончето.

– Аз пък ще тръгна само и ще ви задмина! – обади се зеленото балонче.

– У-р-ра! – извика Палячо. – Ще устроим надбягване! Аз тръгвам с балончето.

– А каква ще бъде наградата? – попита захарният Мишок. Тогава копринената кукла за пръв път се обади:

– Който спечели, ще се ожени за мене!

И засрамено наведе боядисаните си очи.

– У-ра-ра! Прието! – викнаха всички.

Капитанът строи войниците си и се обърна към войника без глава:

– Понеже ти беше най-храбрият, предавам на тебе командата. Ако загина, ти ще бъдеш началникът!

Палячо целуна ръка на леля Тота, която се просълзи и го благослови.

– Готово, господин капитан! – каза авиаторът.

– Дръж се здраво за конеца! – рече балончето.

– Едно, две, три!

Ф-р-р! – изхвъркнаха аеропланът и балончето. След малко кацнаха над долапа.

– Малка почивка! – каза капитанът.

– Прието! – отговори Палячо.

И тъкмо тогава пръстеното петле, което лежеше хвърлено над скрина, като чу гласове, пробуди се от дългата си дрямка, запляска с криле и пропя:

– Кукуругу!...

Изведнъж стана страшна бъркотия. Всички хукнаха към местата си. Под кревата, зад лавици и миндер, в стария долап – всички се изпокриха и останаха неподвижни. Само захарният Мишок не успя да се покатери, падна и се строши на две.

На заранта Банката го намери на земята, повика Катето и схрускаха двете половини.

– Горките мишлета! каза Катето. – Останаха без баща!...

Банката се почеса по врата, замисли се и отвърна:

– Знаеш ли какво, Кате? Защо да живеят самички? Я да пратим малките при баща им, че да не им е мъчно!...

КРАЙ

© Константин Константинов

Сканиране и разпознаване: unicode, 2007
Редакция: VHorse, 2007

Публикация:

Константин Константинов
ПРИКАЗКИ ЗА ТЕБЕ
Избрани приказки и разкази

ЗЛАТНА БИБЛИОТЕКА
Избрани творби за деца и юноши
Под редакцията на Дамян Дамев
Двадесет и трета книга

Редактор Христиана Василева
Художник Иван Кьосев
Художествен редактор Тончо Тончев
Технически редактор Катя Бижева
Коректор Елена Иванова
Л. Г. У. Тематичен № 2661. Година 1971
Дадена за набор на 8. II. 1971 година
Подписана за печат на 10. XI. 1971 година
Излязла от печат на 30. III. 1972 година
Формат 1/16 84/116. Тираж 60 000
Печатни коли 10,50. Издателски коли 17,12
Цена 2,15 лева.

„Народна младеж“ – издателство на ЦК на ДКМС, София, 1972
Отпечатана в ДПП „Балкан“. Подвързана в ДПК „Д. Благоев“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3252>]